

התביעה של קוטלר

נסיגה רבת-משמעות עשה הרב הראשי של צה"ל האלוף שלמה גורן, בלי לתת כוח להחלטות ארבע המעצמות. בעוד ש-בשנה שעברה יום הוצאתה של אגדת-פסח המראה את גבולות ישראל חובקים את כל כיבושי צה"ל, הרי שהשנה הוציא הוראה לחיילי צה"ל על גדות התעלה ובסיני לערוך "סדר שני של גלויות". סדר זה נערך אך ורק מתוך לגבולות ארץ-ישראל. בסוף השבוע שעבר ביקר נשיא המדינה זלמן שזר במוצאי צה"ל באזור תעלת-סואץ. המפקד העמיד לרשותו אחד הסגנים הצעיריים של היחידה, כדי שימלא את דרישותיו של הנשיא. כשהציגו את הסגן בפני שזר, שאל: "מאיפה אתה, חילי?" "מקיבוץ יגור", השיב הסגן, כאשר יצאה הפמלייה הרשמית מחדר-האוכל נתקל הנשיא שוב באותו סגן. "מאיפה אתה?", "מיגור". כמה דקות אחרי כן הסביר הסגן לנשיא כמה מונחים צבאיים. כן, ומאיפה אתה? "מיגור", השיב הסגן פעם שלישית. בתום הסירה, כשהודה הנשיא למפקד האיזור, אמר: "אני רואה שיש פה הרבה חיליים מיגור". להיות ראש-משלה זה יותר טוב מאשר תום חבר-כנסת. לפחות במישור המישפטי. במסיבה שערכה ועדת-חוקר-וביטחון של ה-כנסת סיפרה ראש-המשלה גולדה מאיר, כי לאחר מינוייה קיבלה מכתב ממוזכר מערכת הארץ יאיר קוטלר, בו הודיע לה כי הוא מבטל את התביעה שהגיש נגדה, ומאחל לה הצלחה בתפקידה הקשה. התביעה, שהיתה על-פי חוק לשון-הרע, ושהוגשה לפני כשנה, באה עקב דברים שנאמרו בישיבת מזכירות מפא"י, בהם הוגדר קוטלר כי שייך ל"אירגון ביצועי-סטי של חרושת-השם-צות". כשסיים סגן שר-הקליטה לזכה אליאב את הוויכוח על העלייה, היתה הכניסת כמעט ריקה. בעת הנאום השיב אליאב לטענותיו של אחד הנואמים, שטען כי אפשר להביא לארץ חצי מיליון עולים: "... הלואי ויבואו 500 אלף יהודים! אנו נעביר את מהר מאוד - עוד לפני ה-500 אלף היהודים שיבואו - אורחים ותיקים לאוהלים, לתוך המשרדים, לדירות שלנו. נכניס לתוך הכנסת היהודים. נמצא לאן להכניס אותם". קרא לעומתו אחד מחברי-הכנסת: "יש בכנסת מקום, ברוך השם" ענה אליאב: "לא התכוונו לספסלים האלה, במליאה". השיב הח"כ: "למה לא? הרי כל הסטלים ריקים."

הדיעה

של נוסייבה

אלוף גייסות-השיריון אברהם (ברון) ארן טרם הסתגל לכן שהועלה מדרגת תת-אלוף לאלוף. השבוע, כאשר נפגש עם

לאה גרנץ חסרת-ניסיון

עיתונאים יחד עם אלוף פיקוד הדרום ישעיהו גביש, השיב לאחת השאלות שנשאל: "על זה יענה לכם האלוף?" גביש חיך והזכיר לברון: "תסתכל על הכתפיים, גם אתה כבר אלוף!". טייס אלעזר יאיר גם

ברכה נאמן בפואה שחורה נעלם -

ברכה נאמן בפואה בלונדית בצדק -

ברק, שבמלחמת ששת-הימים הופל מטוסו והוא ישב מספר חודשים בשבי המיצרי, לא יכול היה לנחש מי שולח לו את חבילות השי דרך הצלב האדום. כשחזר לארץ ציין חבילות-שי אלה כאחת החוויות הנפלאות שהיו לא בכלא - ורק אז הכיר את הנערה ששלחה לו את החבילות. היתה זו חגית, דיילת באזעל, שלא הכירה את יאיר אישית, אבל בכל שבוע, כשהזדמנה לציור, שיגרה לו חבילות-שי לשבי. חבילות השי השתלמו. לאחרונה נשא יאיר את חגית לאשה. דיעה מקורית על הערובות לגבולות אשר דורשת ישראל הביע השבוע מי שהיה שר-הגנה בממשלת ירדן, אנואר נוסייבה. אמר נוסייבה בשיחה עם עיתונאי ישראלי: "המצב ותוצאות המלחמה הוכיחו שדווקא הערבים זקוקים לערובות לגבולותיהם, ולא ישראל". העיתון הגרמני פראנקפורטר צייטונג סבור כי מצא בישראל את אריה מוריה (במערב אין כל חדש) ריבמארק הישראלי. זה התואר שהעיתון הדביק ל-סופר הישראלי יגאל (באלוהים אמן, אני שונא את המלחמה) לב, בביקורת ספרותית על סיפרו שתורגם לגרמנית. העיתון מגמק זאת: כשם שרימארק תיאר את המלחמה האחרת, כך גם יגאל לב מתאר את הצד ללא-ההילה של מלחמת ששת-הימים. כלהחלים למען ונגד השר משה דיין יכול כל אחד. גם לצייר קאריקטורה בודדת עליו יכולים רבים. אבל להוציא ספר שלם.

כולו קאריקטורות, שהנושא המרכזי בהם הוא דיין, יותר קשה. על הקושי התגבר הקאריקטוריסט יוסף בם, שהוציא בי-שבוע שעבר ספר כזה. ובציורים שבהם דיין לא מופיע, ישנה לפחות הרטייה ה-מפורסמת שלו. אפילו על חזה של בחורה.

הפיאה

של ברכה

סוף-סוף נבחרה מלכה חדשה: מלכת ריקודים. במסיבה שערכו הצעירים שבין חברי-הכנסת, בשיחוף עם מזכירות ומזכירי הסיעות. המסיבה התקיימה במלון גני-יהודה בירושלים. מנהל המלון, האמריקאי גרשון שווארץ, וסגנו הישראלי יהושע ורי דון העמידו את הברך של המלון לרשות החוגגים. המסיבה נמשכה כל הלילה, ול-תשומת-לב מיוחדת זכתה כתבת על החישר דליה שחורי. לא בגלל מאמריה, אלא בגלל ריקודה. היא עלתה בקצב ריקודה אפילו על מאירה אונקובסקי, המוזכרת של הליבראליים העצמאים, לה היה שמור בשלוש השנים האחרונות כתר הרקודנית הטובה ביותר בכנסת. הם לא רוצים פירסומת על חייהם האינטימיים. מי? ג'ק לין קנדי ואריסטוטלס אונסיים. הם בורחים מעיתונאים וצלמים. אבל צלם אחד, שהפתיע אותם בלבים, הצליח לצלם אותם בפוזו אינטימית של חיבוק ונשיקה. תקרית אירעה השבוע במרתף של קפה סקאלה בתל-אביב, שם הופיע הזמר הכושף ג'ימי לוי. בשעת הופעתו של ג'ימי המשיך הקהל לפטפט, והדבר הרגיוז מאוד. הוא ניגש לאחד השולחנות, שם אירח איש-עסקים ישראלי תייר בריטי, והחל צועק באנגלית: "אידיוטיים! אני עובד! אינכם רואים, טיפשים שכמותכם!" בעלי המקום מיהרו להתנצל בפני התייר, אך התייר הודיע שעד שלוויד לא יתנצל, לא יתן לו להמשיך בהופעתו. איש-שרירים, הממונה על הסדר במקום, השתיקו. לאות מחאה עזבו רוב הנוכחים את המקום, ואילו התייר החליט לקצר את שהותו בארץ ולחזור ל-בריטניה. פעם, כשהיו מתכוונים לדברים רציניים, היו אומרים: "החיים והמוות ביד הלשון". היום אפשר להגיד שהחיים והמוות

אופנת דיין לפי בם על חזה של בחורה

כעורב. למחרת בא אותו בחור למקום ההסרטה, ומאו הוא נעלם. ברכה לא קיבלה שום מיכתב נוסף. ובצדק. באותו יום חבשה ברכה פיאה בלונדית. העוסקים במלאכת הפירסום מוכרחים לחשוב. הם מקבלים משכורת כשבייל זה. הפירסומאי אליהו מלך, שחברתו מפרסמת את טרופי קולה בארץ, יצא ברעיון מקורי. הוא לקח נערה חסרת-ניסיון בשטח הצילום והדגמנית, וצילם אותה סידרת צילומים של רקע טרופי התוצאה: אופי טבעי ואישי למסע הפירסום. הנערה, לאה גרנץ בת ה-18, שהיא תלמידת הכיתה השמינית בגמנסיה ברמת-גן, מתכוונת לגיורסה לצבא. לא כי דוגמנית. בשבוע שעבר חזו רוב בעלי מקלטי הטלביזיה בארץ בתוכנית בומראנג. היא דנה בנושא חשוב מאוד: לידת האדם. הראו שם את כל התהליך, אבל מה שלא ראה הקהל הרחב, ראו עורך התוכנית וה-צחת הסכני. העורך, אביטל מוסינזון, הקריא את הסרט באולפן, אבל במהופך. כך שכל אלו שחזו בו יכלו לראות איך הילד חוזר לרחם אימו. דרך אגב, אשתו של מוסינזון, עדיה, עומדת ללדת את בכורה בעוד כחודשיים.

פסוקי השבוע

חברי-הכנסת דויד בן-גוריון: "אילו עמדה בפני הברירה בין שטחים (פרט לירושלים - זה דבר אחר לגמרי...)

אונאסים מנשק את ז'אקי חיים אינטימיים

בידי הפיאה. כשצילמו את השחקנית ברכה נאמן, לצורך סרט, באחד מרחובות תל-אביב, היא חבשה פיאה נוכרית שחורה. עבר במקום בחור צעיר. הוא ראה את ברכה ונשאר להסתכל כל אותו יום על הצילומים. הוא ניסה להתחיל לדבר איתה ומשלא הצליח הוא כתב לה מכתב אהבה: "מה נשמע אצלך? אצלי הכל בסדר. אני רוצה להגיד לך שהתאהבתי בשערך השחור-שלום."